

A KÉTSZÁZÉVES „KÉK FLASKÓ” BORHÁZÁNAK TÖRTÉNETE

A mi sokszor szidott, de annyira szívünk-
höz nőtt Pestünknek talán az a legnagyobb
varázsa, az a legnagyobb becse, hogy vannak
helyek, amelyek úgy hívogatják az embert,
hogy nem lehet nekik ellentálni. Édes emlé-
kek, kedves órák ize érzik még bennünk, ami-
kor ismét és ismét felkeressük őket, hogy ben-
nük erőt merítsünk a további küzdel-
mekhez.

Vajjon ki nem ismerné és ki nem sze-
retné a „Kék flaskó” borházat a Király-utca
102-ben. A krónikás hangja meghatottá válik,
amikor bejelenti, a közönségnek, hogy a „Kék
flaskó” ime kétszázéves lett ebben az eszten-
dőben. 1728-ban alapították és azóta két
századfordulón keresztül minden ember, aki
valamit számított ebben az országban gazda-
sági életben, irodalomban, művészetben, poli-
tikában, egyszer-egyszer megfordult a „Kék
flaskó” intim hatású helyiségeiben, hogy egy
korty bort lenyeljen, kicsit elábrándozzon, ki-
csit elbeszélgesse a régi Pestnek és az új Bu-
dapestnek ebben a talán legkedvesebb helyi-
ségében. Minden valamire való borivó, az ugy-
nevezett Weinbeisser megjelent itt, mert a
„Kék flaskó” nagyszerű vezetésének mindig
az volt a titka, a legjobb bort polgári áron
mérni ki, hogy minden rendű és rangu ember
szívében tartsa mindörökké a nemes patinájú
borházat.

A „Kék flaskó” mostani tulajdonosa
Blaschka János, teljesen méltó elődeihez. Épp
oly nagyszerű szellemben vezeti borházát,
mint elődei a kétszáz esztendőn keresztül. De
Blaschka János vérbeli modern ember, aki a
nemes tradíciókat, a tiszteletreméltó hagyó-
mányokat össze tudja egyeztetni a modern,
lúktető mai élet követelményeivel is. Ezért
telnek meg minden este színültig Blaschka Já-
nos borházának színes terítékű asztalai, mert
Blaschka János minden vendégével külön-külön
foglalkozik, mindenkiről tudja ki mit sze-
ret és igyekszik a legjobb, a legpótolhatatlan-
nabbat nyújtani. Blaschka János a legvérbeli-
bb vendéglőstehetség, de ő nem elégedett
meg azzal, hogy kisujjában volt már gyermek-
korában a vendéglős-szakma. Ő érezte, hogy
haladni kell, számolni kell új idők új köve-
telményeivel és ezért szaktudását a legelőke-
lőbb, legfinomabb külföldi helyeken gazdagi-
totta. Külföldön, Münchenben a Park-Hotel-
ben, Nizzában a Grand Hotel les Palmiersben,
St. Moritzban a Grand Hotelben, a londoni
Carlton-Hotelben és a csorbatói Grand Hotel-
ben szerzett nagyszerű tapasztalatokat üzle-
tének helyes vezetésére nézve. Így sikerült az-
tán neki a borháznak csaknem klasszikussá
nemesedett hagyományait a mai élettel a leg-
szerencsésebb összhangba hozni.

Csodálkozhatik-e aztán az idegen azon, ha
Pestre jön és itteni ismerőse minden este
békukkan egy óracsúrára a Kék flaskóba?
Hiszen a „Kék flaskó” vendégei között akad-
nak olyanok is, akiknek már a nagyapjuk, az
apjuk, a dédapjuk napos látogatója volt a bor-
háznak, amelynek párját nemcsak Magyar-
országon, de a külföld nagy városaiban is
alig láthattuk. Magasrangú tisztviselők, de a
társadalmi osztályok bármelyikéhez tartozók
is, itt adnak egymásnak találkozt, hogy kva-
terkázás közben beszéljék meg a nap esemé-
nyeit. Minden este társaságoknak egész sora
gyűlik össze a „Kék flaskó” helyiségeiben, hogy
csendes pityizálás közben afféle jó magyar
uri szokás szerint elüldögéljenek a boros üveg
mellett. Blaschka János aki 1911-ben vette át
a borházat és vezeti azóta, a legremekebb
szakértelemmel, igazi magyar úrihelyet tart
fenn a Kék flaskóban, ahol mindig disztíngvált
a társalgás és a helyiség igazi uri levegőt áraszt.

És ami a fontos: A bora nagyszerű!

Levélárakban porosodó aktákból és fel-
jegyzésekből kellett összeállítani a most két-
századik évét betöltő jubiláló „Kék flaskó”
borház történetét. Kétszáz esztendő valóban

rületből lett a Terézváros, majd utóbb ismét
két részre tagozódott és a Józsefvárossal érint-
kező rész az Erzsébet nevet kapta. Az első tu-
lajdonos Schirch János volt. Róla jóformán
semmit sem tudunk, mert nem volt felvéve a

ingatlanokat saját és felesége, szül. Lang Klára
névére iratta. Perger üveges volt és valószínű,
sőt egész bizonyos, hogy mestersége e jelzé-
sére cégért használt. S mi lett volna erre al-
kalmasabb, mint egy palack, illetve flaskó?
Teljes polgárjoga volt, tehát engedély nélkül
mérhetett bort és foglalkozása megjelölésére
is használhatott cégért. Minthogy a két mes-
terségbeli megjelölés oly közel feküdt egymás-
hoz, a flaskó elé csupán jelzöt kellett választani
és egy cégérral pompásan megjelölhette
mindkét foglalkozását. Így született meg a
Blaue Flasche, amely jól jellemezte a tulajdo-
nos kettős minőségét. Az új tulajdonos, Per-
ger Ignác már toldalékot építtetett a házhoz.

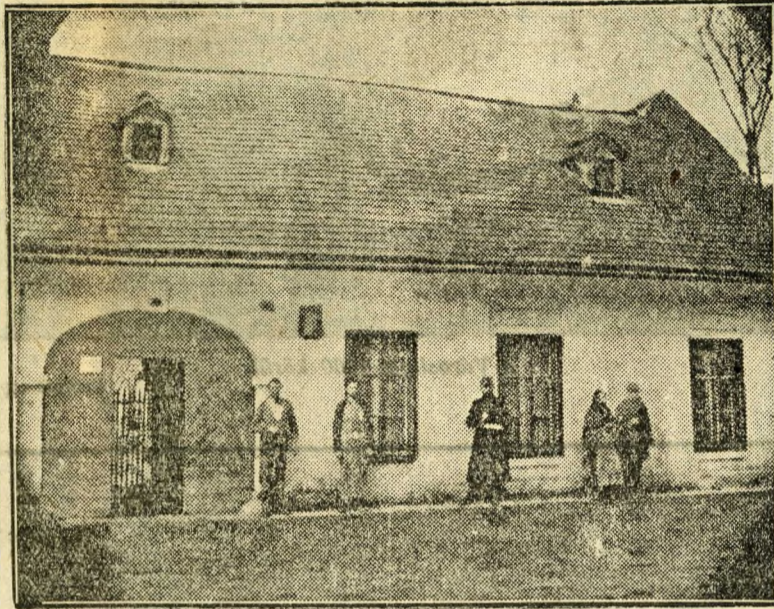
Nem sokkal később 1836 október 1-én el-
adta az ingatlant 9000 forintért Schottl Anna
férjzett Karzer Domonkosnénak, aki azt férje
névére iratta. Karzer Domonkos, amikor fele-
sége meghalt, felhagyott az üzlettel és a ha-
gyatéki leltárból megtudhatjuk, mennyi bora
volt készletben. 91 háromnegyed akó vörös,
85 háromnegyed akó fehér, háromnegyed akó
borecet és hat akó pálinkát leltároztak 616
forint értékben. Karzer Domonkos után
Rátzky János, majd Alber Mátyás lett a tulaj-
donos.

Alber 7000 váltóforintot fizetett az ingat-
lanért. A kocsmároskodással szép jövede-
lemre tehetett szert, amit adózásából követ-
keztethetünk. 1855. évre például a bormérés
után 110 forintot, a palackozott sör után 23,
a pálinka után 65 forintot fizetett.

Többször kérte a magas adóalapok leszá-
lítását, hivatkozva a gyenge üzletmenetre, de
a tanács egy kivételével nem mérsékelte az
adót. Alber Mátyás szorgalmasan munkálko-
dott, melynek meg is lett az eredménye és
rövidesen házépítésre határozta el magát,
1874 tavaszán lebontották a száz esztendőnél
öregebb első épületet és az 1830-ban hozzá-
épített toldalékot. Az építkezés is rohamosan
megindult és októberben a lakhatást engedélyt
is kiadta a tanács. Az építkezés ideje alatt
Alber az üzletet ideiglenesen a Két szív-utca
hármasszámú házba helyezte át és onnan
vonult vissza elsején az új Kék flaskó helyi-
ségeibe. Alber Mátyás 1880-ig volt tulajdo-
nosa az üzletnek, amikor Blaschka István lé-
pett az örökébe és hiven a régi emlékekhez
vezette tovább az üzletet. Mint már fentebb
irtuk, most Blaschka János buzgólkodik az
öreg bolt körül, amelynek nevére az ódon
idők raktak nemes és letörölhetetlen patinát.

Igy árulkodnak a szürke levéltári adatok
egy nemes tradíciójú borház multjáról, a je-
lent, amikor egy hívatott kéz buzgólkodik a
nemes hagyományokhoz hiven vezetni a bor-
házat, ismerjük. De vajjon mit hoz a jövő?

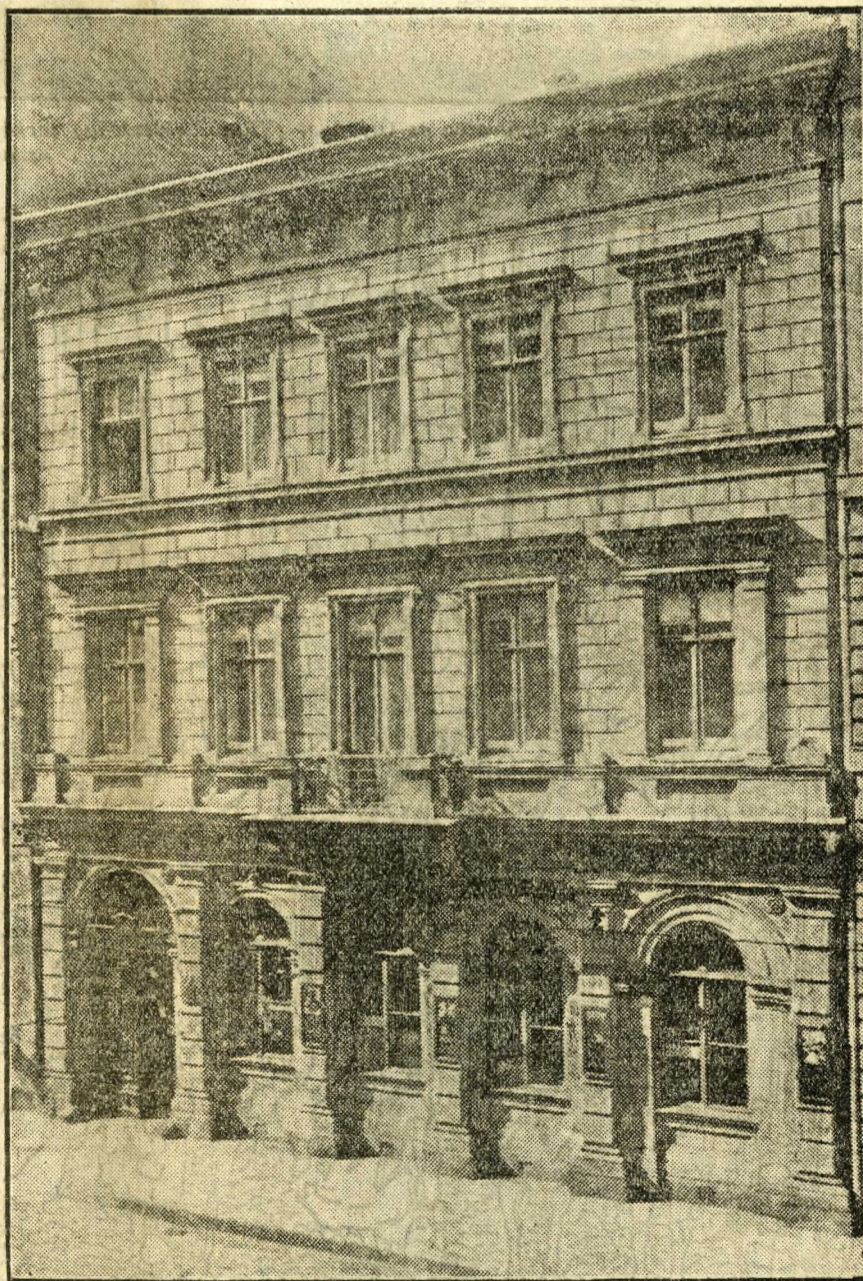
A jövő csak folytatása lesz a dicső mult-
nak és a nemes jelennek. Épp úgy benne lesz
a pesti polgár szívében a „Kék flaskó” szere-
tete, mint azelőtt és mint most. És nemcsak
hisszük, hanem tudjuk, hogy száz esztendő
mulva, 2028-ban, a „Kék flaskó” megünnepli
majd fennállásának 300 éves jubileumát is
és az akkori tulajdonos majd épp oly szere-
tettel és megbecsüléssel fog visszagondolni a
mai tulajdonosra, mint amilyen tisztelettel
emlékezik vissza a „Kék flaskó” derék gon-
dolkozású és rendkívüli tehetségű tulajdonosa,
Blaschka János azokra, akik hajdanában a
„Kék flaskó” borházat megalapították, tovább
fejlesztették s a közönség szívének meghódí-
tották. Egészen bizonyos, hogy így lesz, mert
annak, ami nemes szándék és tisztos törekvés,
mindig meglesz a hatása és a „Kék flaskó”
borházat a jövőben is abban a szellemben
fogják vezetni, ahogy azt a multban és ahogy
a jelenben.

A „Kék flaskó” 1728-ban

sok idő s ha egy borház ennyi időt ért meg,
már a számadat alapján látszik, hogy jó bort
kellett mérnie, hogy négy emberöltőn keresztül
nem maradtak ki a vendégek a színes terítős
abroszai mellől. A „Kék flaskó”-t akkor még

polgárok sorába. A telket a várostól vette és
erre házat épített. Schirch János 1771-ben el-
adta a házat és telket Ackenfus Antalnak és
nevének 100 forintért. Ackenfus meghalt, az
ingatlant fia, Jakab örökölte. Jakabnak szántó-

A „Kék flaskó” 1928-ban

„Blaue Flasche”-t 1728-ban alapították. A Te-
rézvárost akkor még Felső külvárosnak ne-
vezték, hiszen a város széle akkor a mai kör-
ut volt. A mai Király-utca alsó részét Lerchen-
feld-gasse néven ismerjük. Ebből az utóbbi te-

földje és rétje is volt a Törökör dűlőben.

Következő tulajdonos Perger József volt. A
telekvételt 1796 augusztus 14-én eszközölte és
a terézkülvárosi ingatlant, a rétet és szántó-
földet együttesen 490 forintért vette meg. Az